

HOOFDSTUK

1

ALS HET DECOR VAN EEN suffe kerstfilm, zo zag de wereld achter mijn autoraampje eruit. Etalages vol cadeautjes, flonkerende kerstbomen, blijde mensen met rendiertruien en rode wangen van de kou, een koor met kerstmutsen op en om het plaatje helemaal af te maken, een dikke laag sneeuw.

Sneeuw is stom. Dat vond ik vroeger niet, maar nu dus wel. Vroeger bouwde ik sneeuwmannen met papa, drie dikke bollen op elkaar, zo hoog dat hij me op moest tillen om de wortel in zijn kop te duwen, en daarna vielen we samen om, neus in de sneeuw, kont in de lucht en lachen maar. Ik wou dat we nog eens konden lachen, zo hard dat je bevroren wangen ervan barsten. Ik wou dat ik niet in deze auto zat, met mama aan het stuur en oma op de plek waar papa hoort.

‘Zijn we er bijna?’, vroeg Noor. Op haar schoot zat een knuffelkonijn met een regenjasje aan en een petje op. ‘Speciaal voor de grote reis’, had ze gefluisterd, met ogen die glommen van opwinding, alsof verhuizen iets leuks was. Kleine zusjes zijn rare wezens.

‘Ja hoor’, zei mama. ‘Maar even stil nu. Ik moet goed opletten.’

Oma snoof. ‘Dat moet je zeker. De straten zijn hier veel te smal. En te hobbelig. Blij dat ik niet hoeft te fietsen in deze stad. Ik zou zo mijn botten breken. En wat is dat met

die koetsen? Paard en kar in de eenentwintigste eeuw! Toe maar. Straks rammen ze de kinderen nog.'

'Die koetsen zijn er voor de toeristen, mam', zuchtte mama. 'Het is hier mooi, toch?'

'Het is hier druk. Die toeristen zijn met veel te veel. Ik krijg er hoofdpijn van.'

Mama trapte plots op de rem. 'Verdorie! Nu ben ik de foute straat ingeslagen!'

Oma schoot een stukje naar voren en klapte terug tegen de autostoel aan. 'Au, mijn nek! Rij een beetje rustiger, schat. Straks worden de kinderen nog wagenziek en dan gaan ze overgeven. Daar kan ik echt niet tegen. Ik heb een zwakke maag, dat weet je best.'

Mama kneep in het stuur. Haar knokkels werden wit en haar mond een lange, dunne streep. Ze ademde diep in en uit en zei: 'Oké, ik zal erop letten, als jullie nu allemaal heel even willen zw...'

'Ik wil ook in een koets zitten!', gilte Noor. Ze duwde haar gezicht tegen het raam en zwaaide naar een koetsier. 'Net als Assepoester! En ik vind die hobbelbobbelen in de straat wél leuk en ik ...'

'Noortje!', Mama's ogen schoten vuur in de achteruitkijkspiegel. 'Wat heb ik net gevraagd?'

Noor liet zich terug in de stoel zakken en keek nors voor zich uit. Zo bleven we tien seconden zitten, tot ik me naar haar toe boog en fluisterde: 'Weet je hoe ze heten? Die hobbelbobbelen?'

Mijn zusjes gezicht klaarde op. Ze keek me nieuwsgierig aan en schudde van nee. 'Ik weet het niet', fluisterde ze zo stil als ze kon. 'Hoe dan?'

'Kinderkopjes', grijnsde ik. 'Kijk maar eens goed naar de vorm, dan snap je waarom. Het lijken net babyschedels. Weet je, lang geleden was er een heks en die ...'

Ik had meteen spijt van mijn woorden. Noors glimlachje

glibberde van haar gezicht terwijl ze haar konijn stevig tegen zich aan drukte. Ik wist wat er nu zou komen, maar ik kon het onmogelijk stoppen: een geluid als twintig krijsende violen. Minstens.

‘MAMAAAAA!’

Zie je wel.

‘JULES!’, snauwde mama. ‘HOE MOEILIJK IS HET OM ... Ha! We zijn er!’

De auto stopte in een erg smal straatje voor een erg smal huis. Ons huis. Ik deed meteen mijn ogen dicht. Dit was mijn huis niet. Mijn huis stond in mijn straat en mijn straat lag in mijn dorp en mijn dorp lag hier lichtjaren vandaan, op een plek waar mama, papa, Noor en ik nog samen waren.

Bam! Mama’s autoportier klapte dicht. Bam! Oma. Bam! Noor. Eén voor één stapten ze de auto uit, ons nieuwe leven in, alsof dat zomaar kon. Ik kneep mijn ogen nog harder dicht, duwde mijn gezicht in de rugzak op mijn schoot en snoof de geur op. De geur van thuis. Aan de andere kant van het raam klonken de stemmen van mama en oma gedempt, alsof er een laagje sneeuw over lag.

‘Dankjewel dat ik je auto mocht gebruiken’, zei mama. ‘Die laatste restjes kregen we echt niet meer in de verhuswagen gepropt. Wat vind je van het huis?’

‘Wat moet ik ervan vinden?’, zei oma zuur. ‘Het maakt toch geen verschil. Ik vind het maar niks, die hele verhuizing. De kinderen weg. Jij weg. De kat weg.’

‘Je had een hekel aan dat beest, mam. Je kreeg er niesbuien van, toch? En jeuk. Helse jeuk!’

‘Ik vond hem aardig. En erg intelligent. Dat komt door de buitenlucht natuurlijk. Prima, zuivere dorpslucht. Goed voor de hersenen, zelfs bij katten. Dat is hier wel anders. Straks krijgen Noor en Jules van die afschuwelijke astma-aanvallen. Alle stadskinderen hebben astma-aanvallen.’

‘Mam, je overdrijft. We gaan niet in Shanghai wonen. Je

hebt gewoon verdriet, en dat snap ik best, maar wij ook. Daarom moeten we een nieuw leven beginnen, snap je? Het is nodig. Voor ons en ook voor Noël. En nu ga ik dozen uitladen, voordat ik aan de grond vastvries.'

Knerp, knerp, knerp. Klik. Zoef! De koffer vloog open en ik hoorde hoe mama een doos uit de stapel trok. 'Wakker worden!', riep ze tegen mijn rug. 'Je moet me helpen met die dozen, Jules!' En daarna, een stuk zachter: 'En met oma!' Ze draaide zich om en stapte met de doos op ons nieuwe huis af, met oma in haar kielzog, die mopperde over sneeuw, kettingbotsingen en everzwijnen op de weg.

'Blijf dan logeren, als je niet terug durft te rijden', zei mama.

Oma's antwoord verdween samen met haar het huis in en toen was het eindelijk stil. Tot Noor mijn deur open-trok. 'Kijk, Jules!', schreeuwde ze, terwijl ze met een natte sneeuwhand mijn mouw greep en me met één ruk de auto uit sleurde. Ik bedacht dat zesjarige zusjes vermomde monstertjes waren - achter die onschuldige snoetjes schuilt de stem van een brulkikker en de kracht van een knijptang - en volgde haar wijzende vinger. 'Is het niet prachtig?'

Het huis aan de overkant was bedolven onder de kerst-versiering: flikkerende lichtjesslingers, een kerstboom op de stoep, een lelijke kerstman naast de deurbel en een rendier op het dak. Ik bekeek de hele handel en kreeg een knoop in mijn maag. Naast me stuiterte Noor op en neer. 'Mooi hè?' Ze klapte in haar handen en keek met grote ogen naar me op.

'Ik haat kerst', mompelde ik. 'Dat weet je toch?' Ik draaide me om en stapte het huis in waar ik nu al een hekel aan had.

2

‘W E MAKEN ER IETS GEZELLIGS van’, zei mama. ‘Wacht maar af.’

We stonden in de woonkamer van ons nieuwe huis. Het zag eruit zoals ik me voelde: leeg en koud. De ruimte was lang en smal, met een houten vloer die kraakte als de rug van een oude scheepsrot. Boven ons hoofd bungelde een peertje zonder lampenkap en tegen de muren stonden meubels en dozen op elkaar gestapeld en afgedekt met doeken. Noor stond voor het raam en zwaaide oma uit.

‘Help eens een handje, Jules’, zei mama. Ze trok het doek van onze grote, ronde tafel en greep hem beet aan één kant. ‘Die komt onder de lamp. Zo, prima. Neem jij nog even de stoelen? Dan haal ik een kleine verrassing!’ Ze knipoogde en liep naar de gang.

Ik zocht de berg meubels af en trok de stoelen er voorzichtig uit. Een eerste stoel voor mama, een tweede voor Noor, de derde voor mij, de vierde ... Ik bleef besluiteloos staan. De knoop in mijn maag, die er al de hele dag zat, trok een stuk strakker.

‘Kijk eens!’ Mama wandelde de woonkamer in met een doos vol koekjes. Goudbruine koekjes met laagjes glazuur in alle kleuren erop. ‘Mijn nieuwste creatie! Komen jullie proeven?’

‘Jammie!’, riep Noor. Ze liet zich van de vensterbank

glijden, huppelde naar de tafel en griste een koekje uit de doos. En nog eentje. En daarna nog twee.

‘Hela hola! Rustig aan!’, lachte mama. ‘Laat nog iets over voor je broer. Kom je, Jules?’

Ik stond nog steeds naar de stoel in mijn handen te staren en wist niet wat ik moest doen. Ik kon hem aan tafel schuiven, net als in ons oude huis, maar dan zou het lijken alsof hij nog terug kon keren. Soms had ik gedacht dat het kon, dat papa zomaar weer zijn plek zou vullen, zijn lange benen onder tafel, zijn ellebogen erbovenop, een lach van oor tot oor. Hahaha! Niks gebeurd! Wat een mop! Of ik kon de stoel laten staan waar hij stond, tegen de muur, maar dat zou net zo vreselijk zijn, alsof hij er niet meer bij hoorde. Afgeschaft, weggezet, aan de kant geschoven.

Plots stond mama naast me. Ze nam de stoel van me over en duwde me zachtjes richting tafel. ‘Die zetten we erbij, oké? Waar moet opa Noël anders zitten als hij straks op bezoek komt?’

‘Opa Noël!’, juichte Noor. ‘Komt opa Noël bij ons Kerstmis vieren? Dan moet je nog meer koekjes bakken, mama! Nog honderd, of duizend! Koekjes als sterren en dan hang ik ze in de kerstboom!’

‘In de kerstboom?’, gniffelde mama. ‘Volgens mij verdwijnen ze allemaal in je mond.’

‘Echt niet! Wanneer gaan we de kerstboom kopen, mama? Morgen? Please?’

Mama keek aarzelend van Noor naar mij en toen naar het koekje in haar hand. Ze brak het in twee en bestudeerde de binnenkant. ‘Morgen is prima. Gezellig met z’n drietjes. Wat denk je? Jules?’

Ik staarde naar het koekje, twee helften van een glimmende ster, en toen brak ik zelf. In duizend piepkleine stukjes die nooit meer tot dezelfde Jules bijeen gepuzzeld konden worden. Niet in dit huis. Niet zonder papa. En

zeker niet op Kerstmis. ‘Hou op!’, snauwde ik. ‘Ik wil geen kerstboom! Nooit meer! Kerstmis kan me gestolen worden! Waarom snappen jullie dat niet?’ Ik sprong op, mijn stoel knalde op de grond, en ik rende naar de gang. Terwijl ik tussen de hoop jassen, mutsen en sjaals op de grond graaide op zoek naar mijn spullen, voelde ik mama’s hand op mijn schouder.

‘Jules, ik snap dat je ...’

‘Je snapt er niks van!’ Ik gaf nog een schop tegen de jassen en sprong naar de voordeur, rukte hem open en ... stormde net niet naar buiten. Voor mij stonden een man en een meisje, een kop groter dan ik. Ze hadden kerstmutsen op met een rand van heen en weer racende lichtjes. Het meisje hield een kerststronk voor zich uit, een rechthoekig gebak van ijs met chocolade kerstboompjes en een ster van rood suikerglazuur.

‘Eh ... hallo!’, zei ze opgelaten. ‘Wij zijn jullie overburen. Ik ben Ella en mijn papa is Stef, aangenaam!’

De mensen van het kersthuis. Dat ontbrak er nog aan. Ik staarde twee seconden in hun verschrikte ogen, draaide me zonder een woord te zeggen om en rende terug de gang door, langs mama en Noor, de trap op naar mijn kamer. Ik hoorde nog net hoe mama zich verontschuldigde en sloeg toen de deur van mijn kamer achter me dicht. BAM! Vervolgens probeerde ik een heleboel dingen:

- Ik probeerde niks te horen van het gezellige geklets in de gang. Dat lukte niet want er zat een kier onder mijn deur en wel tien kieren in de planken onder mijn voeten.
- Ik probeerde mijn gordijnen te sluiten, zodat ik niks meer hoefde te zien van de flonkerende kerstversiering aan de gevel van onze overburen. Dat lukte niet want de stof was te licht.
- Ik probeerde me op mijn bed te laten vallen om met mijn hoofd onder mijn kussen een potje te huilen. Dat lukte

niet want mijn bed lag vol verhuisdozen, strips en de kooi met Herman de hamster.

Uiteindelijk plofte ik neer op de grond, mijn rug tegen de muur, mijn ogen dicht. Ik was zo moe en zo boos en zo moe van al dat boos zijn dat ik even niks meer kon. Ik liet het allemaal over me heen komen, het geroezemoes in de gang (sorry voor mijn zoon blablabla beetje wennen blabla), de lichtvlekken die over mijn plafond dansten (rood geel groen flash! rood geel groen flash!), de dozen om me heen met mijn elfjarige leven erin (dozen met speelgoed, dozen met boeken, dozen met huiswerk maar nergens een doos met papa erin), ik had het allemaal gehad. Ik trok mijn knieën op, legde mijn hoofd op mijn armen en voelde mijn oogleden zwaar worden.

In mijn droom wandelde ik rond in een sneeuwbol. Iemand had hem net geschud want de vlokken dwarrelden in dikke pakken naar beneden. Ze landden op mijn haar en mijn jas en kriebelden mijn neus. Ik huppelde over een pad naar een huisje toe en gluurde door het raam naar binnen. Ik zag een groot, donker houten bureau in het midden van de ruimte, een reusachtige kerstboom in de hoek en drie minimensjes, druk in de weer met pakpapier, strikken en linten. Achter een deurtje klonk een stem. 'Cadeautjes! Nog meer cadeautjes!' Het deurtje ging langzaam open en ik spande me in om te kijken wie het was, maar toen werd alles opnieuw door elkaar geschud.

'Jules! Wakker worden, Jules!' Mama's handen schudden mijn schouders, haar gezicht vlak voor het mijne, boven haar neus een bezorgde frons. 'Jules, ik heb je bed vrijgemaakt. Ga slapen, lieverd.'

Ik knipperde met mijn ogen, strompelde naar het bed en kroop onder de dekens. De droom was weg, maar de stem in mijn hoofd bleef hangen. Vrolijk, maar een beetje versleten, als van een oude man die ik ergens van kende. Maar wie was het ook alweer?